

สาระธรรมควรถัด โดย ว.วชิรเมธี

นำเสนอเมื่อ : 9 พ.ย. 2552

มนุษย์เกิดมาในโลกอย่างมีความหมาย ไม่มีใครเกิดมาไร้ค่าหรือเกิดมาเพื่อจะถูกลืมนึก
ยกเว้นคนที่พยายามจะทำให้คนอื่นลืมตนเอง ไม่ทุกตน หย้าทุกชนิด ก็เช่นเดียวกับหีอดทุกตัว
ที่ถูกผลิตมาเพื่อเหมาะสมกับภารกิจอย่างใดอย่างหนึ่ง ณ เวลาใดเวลาหนึ่งเสมอ

คนที่เข้าใจโลก ถึงขั้นจะมองเห็นอะไรที่คนอื่นเขาเครียดกันเป็นเรื่องขำขันได้ จะมีอายุยืน อยู่ในโลก
แต่ไม่หลงโลก อยู่ในโลกเพื่อเหยียบโลกเล่น ไม่ใช่แบกโลกไว้บนบ่า คนอย่างนี้หายาก แต่มีอยู่ที่ไหน คนอยู่ไกลก็มีความสุข

มีความจริงทั้งสองด้านรวมอยู่ในตัวมันเองเสมอ ต่างแต่ว่าเราจะเลือกหยิบด้านใดขึ้นมาประยุกต์ใช้
ให้เกิดประโยชน์สูงสุดเท่านั้น

คนที่คิดทางบวกเป็นคนที่โชคดีและได้กำไรเสมอ ส่วนคนที่คิดในทางลบ แม้เรื่องดีๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต
ก็ยังไม่รู้จักใช้ให้เป็นประโยชน์กับตน วิธีคิดบงบอกอนาคต กำหนดชะตากรรม
เราคิดอย่างไรก็จะกลายเป็นคนอย่างนั้น คิดบวก ชีวิตก็เป็นบวก คิดลบ ชีวิตก็ติดลบ

ที่ใดมีปัญหา ที่นั่นย่อมมีทางออก ปัญหาและทางออกจึงเป็นเสมือนสองด้าน ของเหรียญกษาปณ์อันเดียวกัน
เพียงมีสติรู้จักพลิกปัญหา ก็จะพบว่ามีภูมิปัญญาอันเลิศล้ำ รอให้คนพบอยู่อย่างทาทาย

หากแอปเปิ้ลที่อยู่ในมือมันเข้าเพียงบางส่วน แทนที่เธอจะโยนทิ้งไปทั้งหมด
เธอก็ควรจะเลือกเนื้อเอาด้านที่ชิ้นนั้นออกเสีย แล้วเลือกรับประทานส่วนที่ดี เพียงแค่นี้เธอก็ได้ลิ้มไอศารสอันหอมหวาน มัน กรอบ
อร่อย ของแอปเปิ้ลลูกที่อยู่ในมือของเธอแล้ว

**ความสุขหรือความทุกข์ บางครั้งอยู่ที่ "ท่าที" ในการเผชิญของเราเป็นสำคัญ ถ้า "รู้เท่าทัน"
สิ่งที่อยู่ตรงหน้าอย่างมีสติ ทุกอย่างกลายเป็นสุข ปัญหาอาจกลายเป็นปัญญา วิกฤติอาจถูกแปรเป็นโอกาส**

ชื่อเสียงที่แท้จริงซึ่งเกิดขึ้นจากความดีงามอันบริสุทธิ์ แม้ใครจะพยายามลบล้างให้มัวหมอง
แต่เมื่อมรสุมแห่งความเท็จผานผ่านไป ก็จะกลับแวววาวพรายขึ้นมาได้อีกเสมอ

หากป่วยกายอยู่แล้ว อย่าให้ใจต้องมาป่วยซ้ำลงไปอีก ถ้าป่วยกาย แต่ใจไม่ป่วย โอกาสหายป่วยย่อมมีมาก
แต่ถ้าป่วยกายด้วย ใจป่วยด้วย บางทีโรคกายไม่หายแรง แต่ก็อาจทุกข์ทรมานเพราะโรคใจคอยแทรกซอน

ขออย่าได้ท้อถอยในการที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่ คนเรายามที่เป็นปุถุชนก็มีโอกาสผิดพลาดด้วยกันทั้งนั้น
แต่คนโง่จะปล่อยให้ผิดพลาดแล้วผิดพลาดเลย ส่วนคนที่มีปัญญาเมื่อรู้ว่าผิดพลาดไปแล้ว จะรีบถอนตนออกมาอย่างทันทางที่
แล้วเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่มีซาร์รอยเต็ม

น้ำเน่าอาจะระเหยกลายเป็นเมฆฝนหล่อเลี้ยงผืนโลก กรวดทรายต่ำต้อยอาจถูกหล่อหลอมเป็นศิลปะสถาปัตยกรรม
ทรงคุณค่าระดับสากล ชาวเปลือกในนาอาจกลายเป็นกระยาหารของพระมหากษัตริย์
ลูกกุลีอาจกลายเป็นมหาเศรษฐีพันล้าน ฯลฯ

ขอเพียงมนุษย์ไม่ดูถูกตัวเอง ตระหนักรู้ถึงศักยภาพพิเศษที่ซุกซ่อนอยู่ในตน
แล้วเพียรเจียรระไนชีวิตให้แวววาวพรายด้วยการศึกษาเรียนรู้ ซึมซับเก็บรับบทเรียนจากการงานและการใช้ชีวิตอย่างสุขุม
กียอมจะมีชีวิตที่คุ้มค่า สงบ รมเย็น และเป็นสุขได้โดยไม่ยากเย็น

**มือของผู้ให้ อยู่สูงกว่ามือของผู้รับ ชื่อของผู้ให้ น่าจดจำกว่าชื่อของผู้ขอ เกียรติของผู้ให้
กรุ่นหอมอยู่เหนือกาลสมัย ยิ่งกว่าเกียรติศักดิ์ของนักรบและปวงวีรบุรุษ**

การให้ แค่เพียงคิดจะทวง ใจก็ยังเป็นสุข ครั้นได้ให้แล้ว จิตใจก็ชุ่มชื่นเบิกบาน เมื่อวันเวลาผ่านไป
ทวนกลับไปรำลึกถึงดวงหน้าอันเปี่ยมสุขของผู้รับ ความปิติสุขก็ย้อนกลับมาทำให้หัวใจอิมเอม

การให้ จึงเป็นความสุขแท้ทั้งเวลาก่อนให้ ขณะที่ให้ และหลังจากได้ให้ไปแล้ว

การเสียสละ แบ่งปัน เป็นทั้งความ "สมาน" คือ ความสามัคคีปรองดองระหว่างกันและกัน
และเป็นกุศโลบายในการสร้าง ความ "เสมอ" คือ ให้คนทุกคนมองเห็นหัวอกของคนอื่น

เมื่อมนุษย์รู้จักแบ่งปันแก่กันและกัน อันมีพื้นฐานมาจากการมีอัชฌาตย์กว้างขวางเอื้ออารีเช่นนี้
สถานภาพท่ามกลางความแตกต่าง ก็จะเกิดมีได้อย่างไม่ยากเย็นนัก

ขอบคุณบทความจาก ทำดี.คอม